

Samling af Afgørelser

Sag C-139/11

Joan Cuadrench Moré
mod
Koninklijke Luchtvaart Maatschappij NV

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Provincial de Barcelona)

»Luftfart — kompensation og bistand til passagerer — boardingafvisning, aflysning eller lange forsinkelser — søgsmålsfrist«

Sammendrag – Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 22. november 2012

Transport — luftfart — forordning nr. 261/2004 — fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser — ret til kompensation for passagerer til disse afgange — søgsmålsfrist — anvendelsen af national ret om frister for anlæggelse af søgsmål

(Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 261/2004, art. 5 og 7; Rådets forordning nr. 2027/97; Montrealkonventionen af 1999, art. 35)

Forordning (EF) nr. 261/2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser skal fortolkes således, at fristen for anlæggelse af søgsmål med påstand om kompensation i henhold til forordningens artikel 5 og 7 fastsættes i henhold til medlemsstaternes egne regler om søgsmålsfrister.

Da den nævnte forordning ikke indeholder bestemmelser herom, og i mangel af EU-retlige bestemmelser, tilkommer det hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at fastsætte de nærmere processuelle regler for sagsanlæg til sikring af beskyttelsen af de rettigheder, som EU-retten medfører for borgerne, for så vidt som disse regler overholder ækvivalensprincippet og effektivitetsprincippet.

Den omstændighed, at artikel 29 i konventionen angående indførelse af visse ensartede regler om international luftbefordring, underskrevet i Warszawa den 12. oktober 1929, og artikel 35 i konventionen om indførelse af visse ensartede regler for international luftbefordring, indgået i Montreal den 28. maj 1999, fastsætter en frist på to år for erstatningssøgsmål i henhold til disse konventioner, kan ikke ændre denne konklusion. Den kompensationsforanstaltning, der er fastsat i artikel 5 og 7 i forordning nr. 261/2004, ligger nemlig uden for Warszawakonventionen og Montrealkonventionens anvendelsesområde. Den forældelsesfrist, der er fastsat heri, kan dermed ikke anses for at finde anvendelse på sager, som er anlagt i medfør af artikel 5 og 7 i den nævnte forordning.

Forordning nr. 2027/97 om luftfartsselskabers erstatningsansvar i tilfælde af ulykker havde i øvrigt udelukkende til formål at indsætte visse mere vidtgående bestemmelser til beskyttelse af passagerer, der bliver involveret i luftfartsulykker, end dem, der følger af Warszawakonventionen, uden imidlertid

at udelukke anvendelsen af de bibeholdte bestemmelser, heriblandt navnlig de processuelle regler for anlæggelse af erstatningsøgsmål i Warszawakonventionens artikel 29. Derimod er der med forordning nr. 261/2004 indført en ordning med standardiserede og umiddelbare foranstaltninger til afhjælpning af de skader, som de ubehageligheder, der skyldes forsinkelser eller aflysninger af flyafgange, er udtryk for, som går forud for Montrealkonventionen, og som dermed udgør en selvstændig ordning i forhold til ordningen i Montrealkonventionen.

(jf. præmis 24-29, 32 og 33 samt domskonkl.)